

På SKAT's område i forhold til inddrivelse af gæld har man jo ikke sagt, at der skal være forskellige priser rundtom i landet. Der har man netop sagt, at det gør det meget mere retssikkerhedsmæssigt i orden, og at det gør det meget enklere i forhold til sagsbehandlingen, at vi kører med det samme rådighedsbeløb over hele landet og i forhold til alle. Der har man altså valgt at tage udgangspunkt i det budget, som forbrugermyndighederne har beregnet. Det har de beregnet ud fra, at de har været ude at købe ind. De har været ude at se, hvordan priserne rent faktisk er i butikkerne, og det har altså ikke været i de dyre butikker oppe i Nordsjælland, men i discountbutikkerne. De har lavet forskellige budgetter, og det budget, der er taget udgangspunkt i her, er altså discountbudgettet. Det er ikke et budget, hvor man har råd til et stort og vildt forbrug, men det er helt basalt forbrug, der er sat af til her.

Det er altså det beløb, jeg har tilladt mig at foreslå. Når SKAT synes, det kunne være en god idé, og når man i Folketinget har vedtaget, at man synes, at det er det beløb, der skal være gældende, så er det fornuftigt, at det også er det beløb, der skal være gældende, når folk søger om hjælp efter lov om aktiv socialpolitik og i forhold til pensionslovgivningen.

Som jeg sagde undervejs i debatten, er det jo alle, der har behov, der kan søge om hjælp efter denne lovgivning. Det er ikke begrænset til kontanthjælpsmodtagere, det gælder for alle. Men det er heller ikke sådan, at fordi man søger om hjælp og opfylder de økonomiske betingelser, altså har et rådighedsbeløb, der er lavere end det, der så ville blive fastsat, så får man automatisk hjælp. Det er ikke en selvbetjeningsautomat. Der sidder en sagsbehandler, som skal vurdere, om man nu også opfylder kravene til at få den her ydelse, om man virkelig har behov for at få det køleskab nu, eller om man godt kunne vente.

For at tage et eksempel kan jeg sige, at jeg på tandområdet f.eks. har oplevet at have klienter, som fik at vide, at de ikke kunne få hjælp til en krone, når deres tand var knækket. For de var jo på kontanthjælp, så en eller anden dag ville de holde op med at være på kontanthjælp, så indtil da kunne de få en aluminiumshætte til at holde lidt sammen på tanden, og den kunne de så få skiftet hvert halve år.

Så der er altså absolut ikke noget med, at man giver ved dørene i forhold til at give enkeltydelser. Der er en meget streng vurdering af det.

Men oven i den strenge vurdering af, om man har behov for enkeltydelserne, ligger der så i dag også de her meget, meget forskellige rådighedsbeløb og en minutøs gennemgang af alle folks udgifter. Det ville blive meget enklere, hvis man fulgte de samme regler, som SKAT har, og brugte samme beløb.

Det er det, forslaget går ud på, og jeg håber altså, at folk vil sætte sig lidt mere ind i, hvad det går ud på, og at vi under udvalgsarbejdet måske også kan få en lidt nærmere afklaring af, hvad det egentlig er, der ligger i forslaget, så der måske bliver en noget større opbakning til det.

KL 18:49

Så er der flere, bl.a. SF, som har rejst spørgsmålet om, hvad det koster. Det er jo svært at vurdere. Nu stiller jeg selvfølgelig spørgsmålet til ministeren under udvalgsarbejdet, men det er jo den type udgifter, der normalt bliver forhandlet om mellem kommunerne og staten i det, der på moderne forkortelsesdansk kaldes DUT-forhandling, hvor man sidder og vurderer, hvor meget det her vil belaste kommuneøkonomien med. Jeg håber selvfølgelig, at ministeren vil lave en vurdering af, hvad det vil koste kommunerne, men selvfølgelig også hvor meget man vil kunne spare på sagsbehandling, fordi man altså vil kunne lave en meget enklere sagsbehandling, når man ikke skal sidde og lave den her meget minutøse gennemgang af økonomien, men kan se det i forhold til rådighedsbeløbet.

Så er der flere, der har været inde på, at det så ikke vil kunne betale sig at arbejde, og at forslaget skulle være et udtryk for, at vi ikke ønsker at få folk i arbejde. Nu prøver jeg igen at sige, at det er alle, også mennesker i arbejde, der har mulighed for at søge om enkeltydelser. Men noget andet er så, at jeg mener, at man har langt større mulighed for at komme i arbejde, hvis det er sådan, at man har ordentlige tænder, hvis man har fået noget at spise hver dag, hvis man har nogle ressourcer, man kan bruge til at søge arbejde, eventuelt tage nogle kurser eller noget uddannelse for at kunne komme i arbejde, end hvis al ens energi bruges på, at man ikke har nogen penge og ikke aner, hvordan man skal få råd til de forskellige ting.

Jeg har haft folk siddende hos mig, som var ved at bryde fuldstændig sammen, fordi de ikke havde penge til de mest basale ting. Hvis man ikke kan se, hvor huslejen skal komme fra, eller hvis man ikke aner, hvordan man skal få de 500 kr. til at holde fødselsdag for sit barn og købe en fødselsdagsgave, er det altså svært at